

Sygn. akt *XVII AmA 132/14*

WYROK

1) W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Maria Witkowska**

Protokolant: sekretarz sądowy Irmina Bartochowska

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **J. N. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. N. z siedzibą w T.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o **stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów**

na skutek odwołania J. N. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. N. z siedzibą w T. od Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 23 czerwca 2014 roku (...) Nr- (...)

1) **uchyla zaskarżoną Decyzję,**

2) **zasądza od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz J. N. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. N. z siedzibą w T. kwotę 1000 zł (jeden tysiąc złotych) tytułem kosztów postępowania.**

Sygn. akt XVII AmA 132/14

UZASADNIENIE

Decyzją (...) z dnia 23 czerwca 2014 r. pozwany Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007 roku (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu, uznał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę przedsiębiorcy J. N., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. N. z siedzibą w T. polegającą na bezprawnym działaniu poprzez:

- stosowanie we wzorcu umownym Regulaminie „Ogólne warunki przewozu” postanowień bezprawnych, których treść jest sprzeczna z przepisami ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 1173 z późn. zm.), o treści:

1. Pkt I. Warunki ogólne ust. 12- Przedmioty pozostawione w autobusie nie są objęte ochroną i odpowiedzialnością (...) .H.U. (...), co narusza art. 63 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1173 ze zm.).

2. Pkt IV. Odpowiedzialność (...) z tytułu zaginięcia bagażu ust. 1 - (...) linie (...) ponosi odpowiedzialność tylko i wyłącznie za bagaż, na który pasażer może przedstawić dokument potwierdzający, że bagaż został powierzony firmie

i wniesiona została opłata w wysokości 50 zł, co narusza art. 63 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1173 ze zm.).

3. Pkt IV. Odpowiedzialność (...) .H.U. (...) z tytułu zaginięcia bagażu ust. 2 - W przypadku utraty bagażu powierzonego z winy przewoźnika wysokość odszkodowania dotycząca oznakowanego bagażu nie może przekroczyć 800,-PLN. Bagaż o wartości przekraczającej 800,-PLN powinien być przez pasażera ubezpieczony na jego koszt, co narusza art. 63 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 15 listopada 1984r. Prawo przewozowe (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1173 ze zm.).

4. Pkt IV. Odpowiedzialność (...) .H.U. (...) z tytułu zaginięcia bagażu ust. 3- (...) linie (...) nie odpowiada za bagaż podręczny, który podróżny przewozi ze sobą, co narusza art. 63 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1173 ze zm.).

5. Pkt V. Zwrot zaginionego bagażu ust. 1 - Wszystkie rzeczy, po które nie zgłosił się ich prawowity właściciel w ciągu 1 miesiąca od daty znalezienia uznaje się za porzucone i mogą one zostać sprzedane lub w inny sposób zbyte, a dochód ze sprzedaży zostanie zatrzymany przez (...) co narusza art. 58 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1173 ze zm.).

6. Dwa zdania po pkt IX. Przewożenie zwierząt ust. 1 i 2- Nie zastosowanie się do jakiegokolwiek z powyższych reguł może spowodować usunięcie z autobusu w interesie pozostałych pasażerów. W takich okolicznościach nie są Państwo upoważnieni do jakiegokolwiek zwrotu poniesionych kosztów, a my nie mamy względem Państwa żadnych zobowiązań, co narusza art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1173 ze zm.),

co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 26 maja 2014 r.

II. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm.), nałożył na przedsiębiorcę J. N. karę pieniężną z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie opisanym w punkcie I. sentencji decyzji, w wysokości: 59 705 zł, płatną do budżetu państwa.

III. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz na podstawie art. 263 § 1 oraz art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 267) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciążył J. N., kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów oraz zobowiązał tego Przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie 30 złotych, w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Od powyższej Decyzji powód J. N. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo Usługowa (...) J. N. z siedzibą w T. wniósł odwołanie, domagając się uchylecia Decyzji w całości. Powód wskazał, że wprowadzone przez niego regulacje kształtowały odpowiedzialność przewoźnika zgodnie z prawem przewozowym, choć być może zostały ujęte w danym regulaminie mało precyzyjnie i nie w pełni zrozumiale, dlatego z dniem 01 lutego 2014 r. zaprzestał stosowania tegoż regulaminu, został on usunięty a w jego miejsce zastosowano ustawę z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe. Zmiana została więc dokonana po to, aby wszystkie warunki przewozu osób były przejrzyste i nie budziły wątpliwości. Powód podniósł, że wyraził wolę osobistego uczestnictwa i udzielania informacji, podpisywania pism i wyjaśnień, potwierdzania kserokopii dokumentów i nie udzielił żadnemu pracownikowi pełnomocnictwa pozwalającego brać czynny udział w postępowaniu, natomiast organ dopuścił osobę nieupoważnioną – pracownika A. N., która bez wiedzy właściciela wysłała 14 marca 2014 r. i 29 kwietnia 2014 r. pisma przyjęte przez organ, w tym rozliczenie podatkowe za 2013 r. obejmujące różne rodzaje działalności firmy, nie mające związku z przewozem osób, a tym bardziej przedmiotowym regulaminem. Powód zauważył, że jego przychody ze świadczenia usług przewozu osób

w 2013 r. wyniosły (...) zł a organ w Decyzji przyjął przychód całej firmy tj. (...) zł, który nie może służyć do określenia kary pieniężnej.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca J. N. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo Usługowa (...) J. N. z siedzibą w T., świadcząc usługi przewozu osobowego na podstawie zezwolenia Marszałka Województwa L. na wykonywanie regularnych przewozów osób w krajowym transporcie drogowym. Przedsiębiorca obsługuje dwie trasy: T. - Z. - L. - W. i T. - Z.. W ramach Przedsiębiorstwa istniały dwie linie: (...) i (...) (...). Dla obydwu linii stworzono oddzielne „Ogólne warunki przewozu” (dowód: printscrin strony www(...) obejmujący początek Regulaminu – Ogólnych warunków przewozu dla linii (...) k. 68 akt sąd. oraz Ogólne warunki przewozu dla linii (...) (...) k. 6- 7 akt adm.). Regulaminy były dostępne w busach firmowych (dowód: k. 35 akt adm., k. 15 akt sąd.), a także na stronie internetowej www(...), na której przedsiębiorca oferował swoje usługi (dowód: k. 63a akt sąd.).

Przedsiębiorca stosował „Ogólne warunki przewozu” dla linii (...) (k. 5- 7 akt adm.) od 2005 r., przy czym linia ta została zlikwidowana i nie istniała od 2013 r. (k. 63a akt sąd.). Przedsiębiorca świadczył w dalszym ciągu przewozy tylko linią (...) (k. 63a- 64 akt sąd.).

01 lutego 2014 r. Przedsiębiorca usunął ze wszystkich busów firmowych wykonujących przewozy osób w liniach regularnych „Ogólne warunki przewozu”, które zastąpił ustawą z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (k. 35 akt adm.).

Natomiast co najmniej do dnia 17 maja 2014 r. Regulamin „Ogólne warunki przewozu” dla linii (...) widniał na stronie internetowej www(...) (k. 68 akt sąd.). Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 26 maja 2014 r. stwierdził, że regulamin został usunięty ze strony przedsiębiorcy www(...) (dowód: Decyzja k. 4 akt sąd.).

Postanowieniem nr 57/13 z dnia 05 marca 2013 r. Prezes Urzędu wszczął postępowanie wyjaśniające w celu wstępnego ustalenia, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz czy miało miejsce naruszenie chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniające podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach w związku z działalnością gospodarczą Przedsiębiorcy (k. 1 akt adm.).

W zawiadomieniu z tego samego dnia organ zwrócił się do Przedsiębiorcy o dostarczenie dokumentów w postaci kopii wszystkich aktualnych i stosowanych w 2012 r. rodzajów regulaminów lub ogólnych warunków przewozu stosowanych wobec konsumentów w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą oraz informacji, z jaką datą te regulaminy lub ogólne warunki przewozu były wprowadzone w życie (również takich, które zostały umieszczone na stronie internetowej (k. 2 akt adm.).

W odpowiedzi z dnia 14 marca 2013 r. Przedsiębiorca przesłał „Ogólne warunki przewozu” dla linii (...) (...)stosowane od 2005 r. oraz rozkłady jazdy połączeń wykonywanych w ramach posiadanych zezwoleń (k. 5- 10 akt adm.).

Postanowieniem Nr 2/14 w dniu 03 stycznia 2014 r. organ wszczął z urzędu postępowanie administracyjne przeciwko przedsiębiorcy J. N., prowadzącemu działalność gospodarczą w zakresie osobowego przewozu osób pod nazwą Firma Handlowo Usługowa (...) J. N. z siedzibą w T. w związku z zarzutem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, poprzez stosowanie w dokumencie „Ogólne warunki przewozu” postanowień bezprawnych, których treść jest sprzeczna z przepisami ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz. U. z 2012 r., poz. 1173 ze zm.) i Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 20 stycznia 2005 r. w sprawie sposobu ustalenia wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej (Dz.U. Nr 14, poz. 117). Według organu w toku postępowania wyjaśniającego Przedsiębiorca dostarczył „Ogólne warunki przewozu” i rozkłady jazdy. Natomiast po dokonaniu analizy dokumentu „Ogólne warunki przewozu” organ stwierdził, że jego stosowanie

może prowadzić do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. Ostatecznie Prezes Urzędu zakwestionował następujące postanowienia:

1. „Przedmioty pozostawione w autobusie nie są objęte ochroną i odpowiedzialnością(...)
2. „(...) linie (...) ponosi odpowiedzialność tylko i wyłącznie za bagaż, na który pasażer może przedstawić dokument potwierdzający, że bagaż został powierzony firmie i wniesiona została opłata w wysokości 50 zł”.
3. „W przypadku utraty bagażu powierzonego z winy przewoźnika wysokość odszkodowania dotycząca oznakowanego bagażu nie może przekroczyć 800,-PLN. Bagaż o wartości przekraczającej 800,-PLN powinien być przez pasażera ubezpieczony na jego koszt”.
4. „ (...) linie (...) nie odpowiada za bagaż podręczny, który podróżny przewozi ze sobą”.
5. „ Wszystkie rzeczy, po które nie zgłosił się ich prawowity właściciel w ciągu 1 miesiąca od daty znalezienia uznaje się za porzucone i mogą one zostać sprzedane lub w inny sposób zbyte, a dochód ze sprzedaży zostanie zatrzymany przez (...).
6. „Nie zastosowanie się do jakiegokolwiek z powyższych reguł może spowodować usunięcie z autobusu w interesie pozostałych pasażerów. W takich okolicznościach nie są Państwo upoważnieni do jakiegokolwiek zwrotu poniesionych kosztów, a my nie mamy względem Państwa żadnych zobowiązań”. (k. 13-15 akt adm.).

O powyższym organ zawiadomił Przedsiębiorcę pismem z dnia 03 stycznia 2014 r., jednocześnie wzywając do ustosunkowania się w przedmiocie wskazanych zarzutów i do podania kto jest autorem „Ogólnych warunków przewozu” (k. 17- 21 akt adm.).

W piśmie z dnia 10 stycznia 2014 r. Przedsiębiorca wskazał, że „Ogólne warunki przewozu” zostały opracowane w oparciu o regulaminy przewozu obowiązujące w innych firmach przewozowych działających na rynku (k. 22 akt adm.).

Z kolei w piśmie z dnia 22 stycznia 2014 r. Przedsiębiorca wymienił konkretnie, że „Ogólne warunki przewozu” zostały sporządzone przez A. N. zatrudnioną w firmie oraz przedstawił swoje stanowisko co do stawianych zarzutów (k. 24-25 akt adm.).

Postanowieniem Nr 60/142 z dnia 18 lutego 2014 r. włączono w poczet prowadzonego postępowania administracyjnego materiał dowodowy zebrany w postępowaniu wyjaśniającym (...) (k. 26 akt adm.).

Przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2014 r. ww. A. N. w imieniu Przedsiębiorcy przesłała organowi kopię deklaracji podatkowej Przedsiębiorcy za 2013 r. (k. 28- 33 akt adm.).

W kolejnym piśmie z dnia 19 maja 2014 r. Przedsiębiorca zaznaczył, że po powtórny szczegółowym przeanalizowaniu pisma z dnia 03 stycznia br. (zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego) oraz ustawy z dnia 15 listopada 1984 r (Prawo przewozowe) z dniem 01 lutego 2014 roku usunął opracowany regulamin „Ogólne warunki przewozu” ze wszystkich pojazdów. W miejsce usuniętego regulaminu została umieszczona kserokopia ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe. (k. 35- 62 akt adm.).

Postępowanie zostało zakończone wydaniem zaskarżonej Decyzji, w której Prezes UOKiK stwierdził, że Przedsiębiorca naruszył art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku ze stosowaniem we wzorcu umownym „Ogólne warunki przewozu” postanowień wymienionych w postanowieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego.

Przedsiębiorca osiągnął za 2013 r. przychód w wysokości: (...) (k. 29- 33 akt adm.).

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu.

Rozstrzygając spór Sąd miał na uwadze, iż ustalenia przyjęte w Decyzji nie zostały poparte stosownymi dowodami. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał bowiem za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę przedsiębiorcy J. N. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) J. N. z siedzibą w T. polegającą na bezprawnym stosowaniu postanowień sprzecznych z przepisami ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 1173 z późn. zm.) zawartych we wzorcu umownym Regulaminie „Ogólne warunki przewozu”, który nie został włączony w poczet materiału dowodowego sprawy na etapie postępowania administracyjnego, ani przedłożony w postępowaniu sądowym.

W sprawie bezsporne jest, iż Przedsiębiorca stosował oddzielne Regulaminy dla działalności na linii (...) (...) i linii (...). Z analizy treści postanowień zakwestionowanych przez organ wynika natomiast, iż dotyczą one warunków przewozu dla linii (...). Prezes Urzędu zakwestionował zatem „Ogólne warunki przewozu” dla linii (...), o czym świadczy treść wymienionych w Decyzji postanowień, ale nie udowodnił stosowania tych warunków, gdyż nie przedłożył dowodu w postaci Regulaminu zawierającego przytoczone w Decyzji postanowienia. Tymczasem to pozwany był obciążony ciężarem dowodu w tym zakresie. Jak stwierdził bowiem Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 sierpnia 2009 r. o sygn. III SK 5/09 (OSNP 2011/9-10/144) „pozwany Prezes Urzędu przedstawia dowody wskazujące na naruszenie przepisów ustawy oraz prawidłowość kwalifikacji zachowania przedsiębiorcy. W postępowaniu z odwołania mogą być przedkładane inne dowody niż zebrane w toku postępowania administracyjnego, gdyż odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu wyznacza jedynie zakres rozpoznania sprawy (wyrok SOKiK z 14 września 2006 r., XVII Ama 71/05). Brak przeszkód przed wykorzystaniem w postępowaniu przed sądem materiału dowodowego zebranego w postępowaniu przed Prezesem Urzędu. Sądy mogą uwzględnić materiał dowodowy zebrany w toku postępowania administracyjnego przed Prezesem Urzędu, gdyż postępowanie to służy zebraniu przez organ antymonopolowy odpowiednich dowodów i przygotowaniu merytorycznego rozstrzygnięcia, które podlega - w przypadku wniesienia odwołania - sądowej kontroli. (...) Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowi zatem materiał dowodowy zebrany w toku postępowania przed tym Sądem, przy czym może składać się na niego materiał zebrany w toku postępowania przed Prezesem Urzędu. Rozpatrując odwołanie Sąd Okręgowy ocenia, czy w świetle zgromadzonych przez Prezesa Urzędu dowodów oraz argumentacji przedstawionej w decyzji oraz ewentualnych pismach procesowych, a także po uwzględnieniu argumentów wnoszącego odwołanie przedsiębiorcy, doszło do naruszenia przez przedsiębiorcę zakazów wynikających z ustawy oraz czy Prezes Urzędu w tak ustalonym stanie faktycznym prawidłowo zastosował przepisy ustawy. Ciężar dowodu w zakresie dotyczącym naruszenia przepisów ustawy spoczywa na Prezesie Urzędu”.

Prezes UOKiK nie przedstawiając zatem dowodu w postaci treści wzorca „Ogólne warunki przewozu” dla linii (...) nie odwołał podstawy faktycznej swojej Decyzji, na której oparł konkluzję o uznaniu stosowania postanowień tego wzorca za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Przy czym, jak wyżej wskazano, Prezes Urzędu nie załączył tego wzorca do akt postępowania administracyjnego, natomiast w toku postępowania sądowego przedstawił tylko printscreen z dnia 15 lipca 2014 r. obrazujący stan strony Przedsiębiorcy www(...) z dnia 26 marca 2014 r. dokonany w oparciu o platformę (...) Przedmiotowy printscreen przedstawia wyłącznie początek Regulaminu – „Ogólne warunki przewozu” dla linii (...) widocznego na stronie www(...), tak więc może stanowić wyłącznie dowód na okoliczność, iż Przedsiębiorca zamieścił na swojej stronie internetowej Regulamin właściwy dla linii (...). Nie jest bowiem możliwym stwierdzenie na podstawie tego printscreenu, jakie postanowienia zawierał tenże Regulamin.

W ocenie Sądu dowodem na stosowanie przez Przedsiębiorcę zakwestionowanych postanowień „Ogólnych warunków przewozu” o treści właściwej dla linii (...) nie może być przekazany organowi przez Przedsiębiorcę wzorec „Ogólnych warunków przewozu”, ponieważ bezsprzecznie kształtuje on warunki przewozu pasażerów innymi liniami – liniami (...) (...). Ponadto, jak wskazał powód na rozprawie w dniu 17 lutego 2016 r. nie stosował Regulaminu (...) S. (...) do linii (...) (k. 63a akt sąd.). Wprawdzie pozwany podniósł, iż przedmiotowy zarzut jest spóźniony, to jednak po pierwsze nie spowodował on zwłoki w rozpoznaniu sprawy, a po wtóre obowiązek udowodnienia Przedsiębiorcy stosowania niedozwolonych praktyk jest obowiązkiem organu niezależnie od podniesionych przez niego twierdzeń,

zarzutów, dowodów. Jak słusznie zauważył bowiem Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 09 sierpnia 2006 r. o sygn. III SK 6/06 (OSNP 2008/1-2/25) „praktyk monopolistycznych nie można domniemywać. Jeżeli postępowanie administracyjne (antymonopolowe) jest wszczęte z urzędu, ciężar dowodu stosowania praktyk naruszających konkurencję obciąża Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W każdym więc wypadku stosowanie praktyk monopolistycznych musi być udowodnione temu, komu stawia się taki zarzut. Z kolei przedsiębiorca, któremu stawia się zarzut stosowania praktyk monopolistycznych, może, ale nie musi udowodniać, że tak nie jest (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z 21 grudnia 1994 r., XVII Amr 47/94).”

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, w postanowieniu z dnia 3 stycznia 2014 r. o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego przeciwko Przedsiębiorcy, Prezes UOKIK wskazał, że w toku postępowania wyjaśniającego Przedsiębiorca dostarczył „Ogólne warunki przewozu” i rozkłady jazdy (a były to warunki przewozu liniami (...) (...), natomiast dalej stwierdził, iż po dokonaniu analizy dokumentu „Ogólne warunki przewozu”, przy czym bliżej go nie sprecyzował, zakwestionował postanowienia dotyczące linii (...), co wynika z treści tego postanowienia (k. 14 akt adm.). Z kolei w uzasadnieniu Decyzji Prezes UOKIK podał już wprost, że zgromadził materiał dowodowy w postaci wzorca umowy Regulaminu „Ogólne warunki przewozu” zamieszczonego na stronie www(...), po analizie którego doszedł do wniosku, że narusza on obowiązujące przepisy prawa. Wynika więc z tego, iż Prezes UOKIK nie dokonał oceny „Ogólnych warunków przewozu” przekazanych przez Przedsiębiorcę przy piśmie z dnia 14 marca 2013 r. stosowanych w liniach (...) (...), na wezwanie Prezesa Urzędu wyrażone w piśmie z dnia 5 marca 2013 r.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu, to pozwany powinien złożyć pełną wersję „Ogólnych warunków przewozu” dla linii (...), skoro na nich opierał swoje ustalenia faktyczne w sprawie. Pozwany wywodził, że wersja elektroniczna wzorca Regulaminu „Ogólne warunki przewozu” zawierająca zakwestionowane postanowienia była udostępniona na stronie internetowej www(...) i była przedmiotem jego oceny, ale z dowodem takim powinien być zapoznany Sąd w celu dokonania własnej oceny stosowania przez powoda zarzucanej mu praktyki. Samo zapewnienie przez Prezesa UOKIK, iż postanowienia Regulaminu „Ogólne warunki przewozu” zamieszczone na stronie www(...) w zakresie praw i obowiązków stron umowy przewozu były identyczne jak postanowienia „Ogólnych warunków przewozu” w wersji papierowej nie zastąpią konieczności przeprowadzenia przez Sąd dowodu z przedmiotowego Regulaminu, który nie został przez Prezesa Urzędu przedstawiony ani w wersji elektronicznej ani papierowej.

Odnosząc się natomiast do twierdzeń pozwanego, iż powód w postępowaniu administracyjnym po postawieniu mu zarzutów dotyczących stosowania zakwestionowanych postanowień Regulaminu „Ogólnych warunków przewozu” nie zaprzeczył faktowi ich stosowania w wersji dla (...), należy przede wszystkim ponownie wskazać, że Przedsiębiorca nadesłał organowi wyłącznie „Ogólne warunki przewozu” dla linii (...), jeśli więc organ stawiał zarzuty na podstawie innego wzorca umownego powinien to wyraźnie wskazać już w treści postanowienia o wszczęciu postępowania administracyjnego wydanego w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy wykazujący, jak stwierdził w postanowieniu Prezes UOKIK, posługiwanie się przez powoda wzorcem umownym zawierającym bezprawne, jako sprzeczne z przepisami ustawy Prawo przewozowe, postanowienia i powiadomić o tym Przedsiębiorcę. Abstrahując więc od zachowania powoda w toku postępowania administracyjnego, to Prezes UOKIK na zasadzie art. 232 k.p.c. powinien przedstawić dowody na stosowanie przez Przedsiębiorcę danych postanowień wzorca umownego, skoro fakt ten stanowił podstawę do uznania działania powoda za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Natomiast strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, zaś sąd powinien wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. I ACa 613/12, LEX nr 1294695).

Wobec powyższego, skutkiem nieudowodnienia przez pozwanego stosowania przez powoda niedozwolonej praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w treści zaskarżonej Decyzji jest uchylenie Decyzji zgodnie z żądaniem powoda na podstawie art. 479^{31a} § 3 k.p.c.

O kosztach procesu postanowiono stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 109 § 1 k.p.c.

SSO Maria Witkowska